

סמל ישראל נדב

5036245

בן ציפורה ואילן

נולד ב- ה' אב תשל"א 27.7.1971

התגייס לצה"ל ב- 26.11.1990

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- י"ב חשוון תשנ"ב 20.10.1991

בהתפוצצות מטען צד ברצועת הבטחון.

בן צפורה ואילן. נולד ביום ה' באב תשל"א [27.7.1971] בקיבוץ פלמ"ח – צובה. נדב נקרא על שם דודו, אחי אביו, טייס שנהרג. ארבעה אחים ושתי אחיות, נדב ודן תאומים היו וקרבתם הייתה מאוד חשובה להם. את הלימודים בבית הספר היסודי עברו בפלמ"ח – צובה והמשיכו לבית הספר האזורי "ברנר" שבגבעת ברנר. נדב עסק בשעות הפנאי בהדרכת נוער במסגרת "הנוער העובד" והשתתף במפגשים של נוער יהודי – ערבי. הוא היה מדריך בניצנה, במסגרת המגמה להכרת הנגב.

בתום י"ב שנות לימוד ארגן נדב, בעזרת חברתו, דפנה, נוער מבתי ספר קיבוציים ויחד הקימו את פרויקט י"ג, מעין שנת שירות שלישית לפני הצבא, שבה חיו בניצנה ועסקו בלימודי ההיסטוריה והגיאוגרפיה, בחפירות ארכיאולוגיות ובהדרכת נוער מ"עליית הנוער". בהיותו בכיתה י"ב השתתף בחוג ליהדות וגילה עניין רב בנושא זה. בעבודת הגמר שלו עסק בפרויקט טכנולוגי מתקדם. הכין עבודה בהכרת תוכנה, קליטתה והתאמתה לצורכי הלימודים בבית הספר. יחד עם כל פעילותו זו בעבודתו הציבורית, מצא זמן לעסוק בתחביבו האמנותי, בצילום, על כך מעידות תמונותיו הרבות. בעבודת המוסך מצא סיפוק רב, הייתה לו תבונת כפיים והרבה אהבה לעבודה זאת.

בשלהי נובמבר 1990 גויס נדב לצה"ל. הוא התנדב לחטיבת גולני, לגרעין בפרויקט "ראשית", עבר את מסלול הטירונות והוצב לגדוד הגדעונים בחטיבה. דרך קשה ומייגעת עבר נדב, שבאופיו ידע לשלב את יפי נופי המולדת עם המאמץ הקשה ביותר, ולספר במסע המפרך ביותר על פריחות, ולשיר שירי מולדת שוקטים, היה חייל מעולה, בעל יכולת פיקוד והנהגה, אדם יודע ספר, דייקן וצייתן, שניתן לסמוך עליו בכל עת. כך העריכוהו מפקדיו בחטיבה.

שנת 1991 התאפיינה בהמשך ניסיונות הפיגוע מצד ארגוני המחבלים באזור הביטחון בדרום לבנון, מול יישובי הצפון. פלוגה ב' מגדוד "גדעון" קיבלה משימה ייחודית – תצפית חודרת בשולי אזור הביטחון. הכוח נכנס למשימתו.

ביום י"ב בחשוון תשנ"ב [20.10.91] נפל נדב בקרב בדרום לבנון. כאשר חזר הכוח ממשימתו הופעל מטען צד, שפגע בדופן הימנית של הנגמ"ש. הוא הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית שבקיבוץ – פלמ"ח – צובה. הותיר אחריו הורים, שתי אחיות ושלושה אחים. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל.

באגרות התנחומים למשפחה השכולה, כתבו מפקדיו: "נדב היה מהטובים שבינינו. החיוך אשר היה נסוך תמיד על פניו, הרצון לעזור לחבריו, הפכו את נדב לאחד החיילים המובילים בפלוגה וביחידה. משפחת "גדעון" איבדה מהטובים שבבניה. לעיתים נדמה לנו, כי בדור שראה בעיניו את שואת ישראל ואת מלחמותיה, את המלחמה הבלתי פוסקת בטרור בכל חזיתותיו, מעיק משהו על שיפוטנו, רצף ההתרחשויות הזה. הוא המקשה על חלק מאיתנו את ההבחנה בכך, שבעצם, מאז ומתמיד – מיהונתן בן שאול ועד נדב שלנו – הייתה תקומת ישראל תלויה בחרב מעטים מבניה. את המורשת שהשאיר לנו את נדב, הסמל, והרוח הזו העשויה ללא חת, הלב החם צמא הדעת, האהבה לנוף, לציפור ולפרח, האמונה בצדקת הדרך ובטעמה, את כל אלה נאמץ ונשמור לעצמנו, וננחיל אותם לבאים אחרינו. כך מקימים אנו לנדב מצבה, שחשובה ממנה ואולי יפה ממנה לא נוכל להקים".

הקיבוץ והוריו הוציאו לאור חוברת לזכרו ובה דברי חברים על דמותו. הקבוצה שארגן נדב בניצנה נקראה "נדב" לזכרו וממשיכה בפעילות במפעל החשוב שהוא החל בו, בהמשך שירות בהתנדבות לפני הגיוס. עוד הונצח זכרו של נדב בסלע בלב המדבר, שהוצב בשדות ניצנה ונושא את שורות שירו של נדב: "בדממה המחרשה הזו אין אתה יכול לשמוע כלום אלא אם תצעד/ צעד נוסף שיובילך אל המצוק/ אל האין סוף/ אל השממה, אל הציירה אל תוך תוכך".

רקע לארוע

שנת 1991 מתאפיינת בהמשך נסיונות הפיגועים מצד אירגוני המחבלים באזור הביטחון בדרום לבנון ועל גדר המערכת מול ישובי הצפון.

תחילתו של התהליך המדיני לאחר סיום מלחמת המפרץ, מדרכן חלק מארגוני הטרור לנסיונות פיגוע רבים יותר על מנת לטרפד את המשא ומתן לשלום המתנהל בין ישראל לשכנותיה.

ואלה הארגונים העיקריים מולם פועל צה"ל:

ארגון החיזבאללה, ארגון פרו-אירני, דתי קיצוני, שהתבסס היטב בדרום לבנון בשנים האחרונות, תוך שהוא נעזר באוכלוסייה השיעית באזור. את עיקר הפיגועים הוא מבצע נגד צה"ל וצד"ל בדרום לבנון.

ארגון הפת"ח על פלגיו השונים, שמנסה להזכיר את קיומו ותרומתו למאבק נגד ישראל.

צה"ל מבצע את פעולות הבט"ש על גבול הצפון וצפונה לו באזור הביטחון, בשיתוף עם צד"ל שהינו הגורם הדומיננטי בשטח.

פלוגה ב' מגדוד גדעון (מחזור נובמבר 90) ביצעה תעסוקה מבצעית שגרתית באזור הביטחון, ת"פ מפקדת קישור לצבא דרום לבנון, הממוקמת בעיירה מרג' עיון. פעילות הפלוגה כללה ליווי סיורים ופעולות תצפית, סיורים במרחב אזור הביטחון ופעולות מיוחדות בגיזרה, ע"פ הנחיות המפקדה.

במסגרת פעילותה קיבלה הפלוגה משימה ייחודית - לבצע משימת תצפית חודרת בשולי אזור הביטחון, במוצב צד"ל הצופה למרחב כפר רומן-נבטיה. מטרת המבצע היתה לזהות ולאתר פעילות של מחבלים במרחב זה.

הכוח מנה 18 איש על גבי שני נגמשיים בפיקוד המ"פ סרן דורון יונה. המשימה תוכננה ל 48 שעות. הכוח נכנס למשימתו ביום ו' אחה"צ, ביצע את משימתו כמתוכנן ביום שישי ושבת. ביום א' כבוקר החל הכוח לנוע ממוצב צד"ל בחזרה לכסיסו (ב-10:00 לערך). בשעה 10:15 הופעל מטען צד על הנגמ"ש הראשון - נגמ"ש המ"פ. מטען הצד היה מסוג כלי-מגור והופעל כנראה בצורה אלחוטית, כאשר כדוריות המתכת פגעו בחיילים שעמדו חשופים בדופן הימנית של הנגמ"ש.

כתוצאה מהפעלת המטען נהרגו:

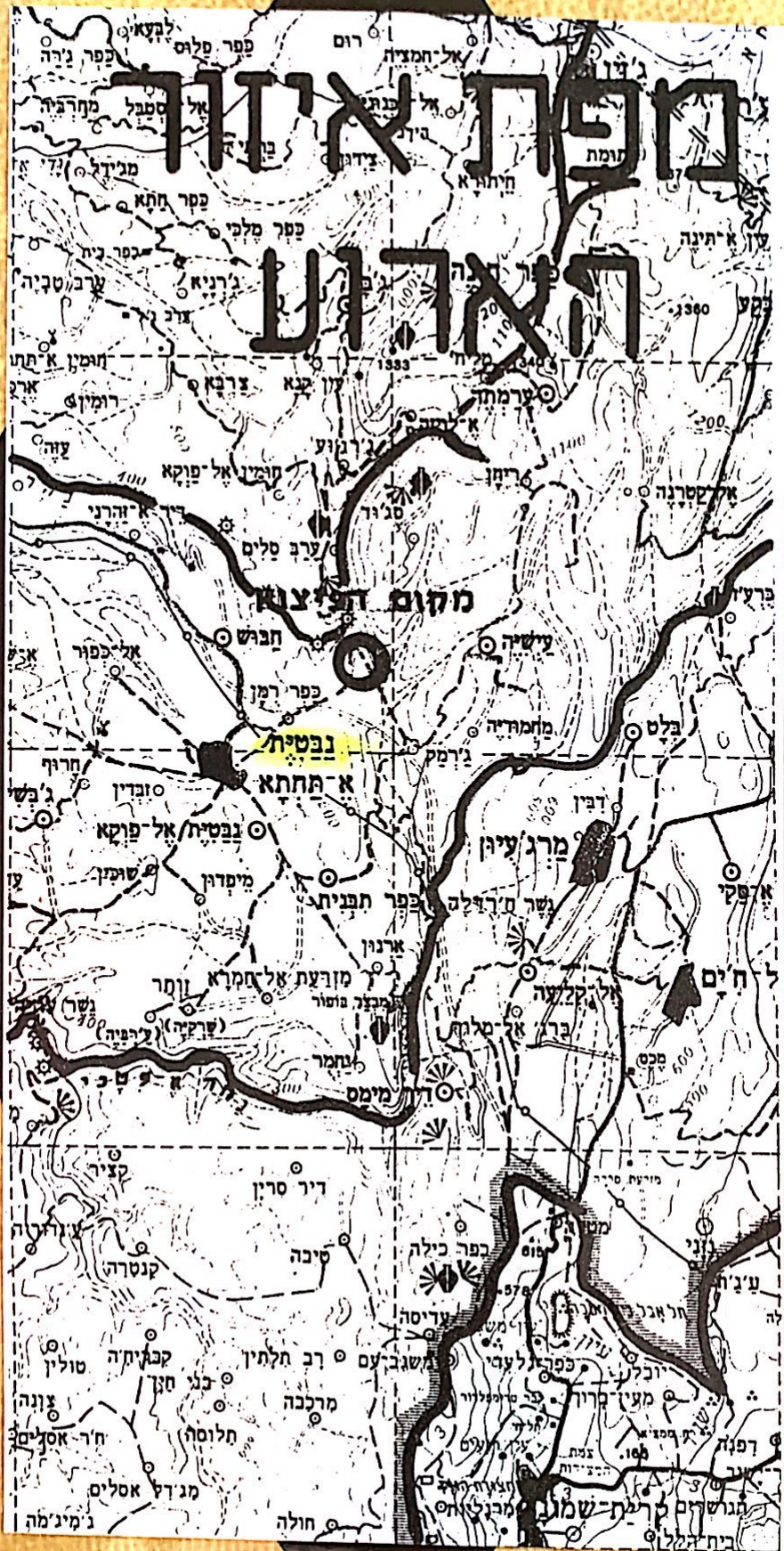
רב סמל בסר נאיף הייב ז"ל
סמל נדב ישראלי ז"ל
סמל חיים חנוך ז"ל

שני חיילים נפצעו:

סרן דורון יונה, מ"פ הפלוגה, נפצע קשה.
רב"ט אמיר אנדהמי, נפצע קל.

סא"ל קובי מרום
מג"ד גדעון

תפילה

עַל כְּנָפֵי שַׁשְׁמַחוּ לְצִמּוֹחַ
וְלֹא הִגְבִּיחוּ עוֹף,
עַל גּוֹל אֲשֶׁר הִמְרִיא לְשִׁמּוֹחַ
וְצִנָּח עָרוֹף -
שִׂאיו, נִפְשֵׁיו, תִּפְלָה.

עַל כָּל אֲשֶׁר נִשָּׂא נִפְשֵׁוֹ לְהַעֲלוֹת
בְּעֵמֶק הַבְּכָא,
עַל כָּל אֲשֶׁר בָּקֵשׁ לְהַגְלוֹת
וְלֹא זָכָה -
שִׂאיו, נִפְשֵׁיו, תִּפְלָה.

בילדותו

נדב עם בני משפחתו

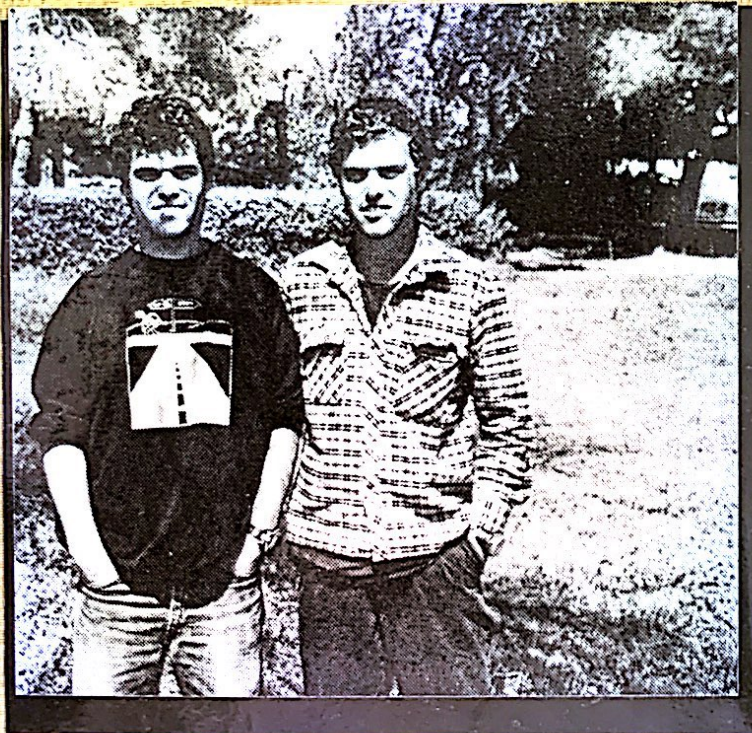

נדב עם אחיו

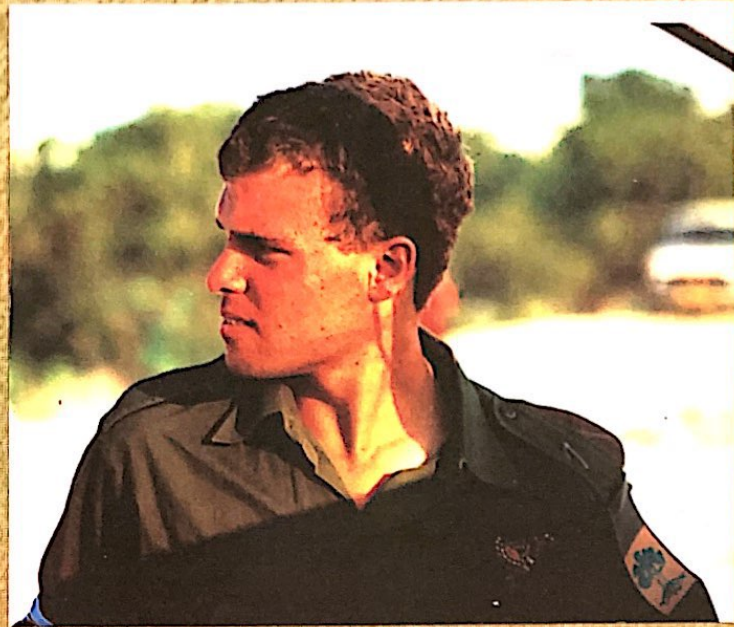

מעלון הבר-מצוה של כיתת "סנונית"

נדב ישראלי

1971-1991

לזיכרו

כותבים לזכרו

23.10.1991

מתן רהט, מפקד הפלוגה:

ביום שקרה המקרה הנורא לפלוגה שלנו אסף מח"ט גולני את הפלוגה ואמר:
"בפלוגה שחווה מקרה כזה ישנן שתי אפשרויות: או שהפלוגה הולכת ומתדרדרת, או שהפלוגה עולה ומתרוממת".

אני, שהגעתי לפקד על הפלוגה לאחר שדוהון נפצע, לא ניסיתי להכנס לנעליים של דורון, אלא ניסיתי לקחת את הפלוגה כמו שהיא, איך שהגיעה עד עתה, וביחד איתה להתעלות ויחד עם הכאב להמשיך יחד הלאה.

זכיתי לראות בגרות אמיתית של אנשים, שמכוח אהבתם לנדב וחיים זכרונם לברכה המשיכו הלאה, התעלו, התחזקו והתגבשו.

כטוח אני שזכרכם, נדב וחיים, יהיה עימו, אנשי הפלוגה, לעד.

למשפחות המיוחדות והחמות שזכיתי להכיר, רציתי לומר: היו חזקים ודעו שאנחנו תמיד איתכם. לא בשביל לנחם, כי אין ניחומים, אלא בשבילנו ובשבילכם.

יריב חגיבי (המ"מ של נדב):

שנה איתך ועוד לא היכרנו אותך לגמרי.

שנה של עבודה צמודה, שנה בגולני.

תמיד נזכור את הנחישות, ההתמדה, החברות, העידוד ויותר מכל את החיוך היפה, המלא חיים, את הקל הרך, שתמיד בלט. גם כשקראת בקול, קראת ברוך.

ביום הראשון בטירונות היית חניך תורן. נבחרת והיית מי שצריך לדחוף בזמנים הקשים, תמיד להזכיר מה צריך לעשות, ולעודד. בעצם, היית מפקד מהיום הראשון.

אזכור את הימים בפלס, בסתיו, בשטח, בסוף תרגיל. חזרנו לנקודת ההתחלה ובדרך עברנו בין הצמחים וזיהית אותם. תמיד הלכת והסתכלת לצדדים, לחפש את הטבע, להרגיש אותו.

אזכור ימים קשים בהם שאבתי עידוד ממך. תמיד הראית לי, גם כשלא יכולת לדבר ישירות, שלהסביר את חשיבות שירותנו את המדינה, את מהות העשייה בגולני, עוזר יותר מכל עונש. ראיתי דרך המבט כשלא הסכמת עם דברים שעשיתי, אך תמיד ידעתי שתהיה נאמן, שתעשה את הדברים בדרך הטובה ביותר.

בזכות כל אלה היית ראוי להיות מפקד, גם אם היית מתוך המחלקה. החברים ידעו לקבל אותך גם אם היית מפקד מתוכם. ידעו שבזמנים קשים יוכלו לסמוך עליך.

יודעים אנו היום, שבזכותך אנחנו חזקים ומסוגלים להתמודד עם העדרך. - -

עברו מספר חודשים ונראה כאילו רק אתמול, קיבלנו את ההודעה כי הגדוד, משפחת גדעון איבדה שניים מהטובים שבלוחמיה - נדב וחיים ז"ל.

אני זוכר את הנגמ"ש המפויח, את חבריך למחלקה עומדים כלא מאמינים ודמעה בעיניהם מהמפגש הראשוני עם השכול, עם אובדן חבר.

נדב, שבאופיו ידע לשלב את יפי נופי המולדת עם המאמץ הקשה ביותר, ובמסע המפרך לספר על פרח ונוף מולדת שוקט לפנינו, נדב שהיה קשור לאדמה הזו ולכל אחד מרגביה קשר כל יינותק.

הפנים המחייכות, המביעות שונות ורצון לעזור, לתת מעצמך עוד ועוד כדרך, כתפיסת עולם. בניצנה, בפלוגה, כדברים הברורים מאליהם. ולעיתים נדמה לנו, כי בדור שראה בעיניו את שואת ישראל ואת מלחמות ישראל, ואת המלחמה הבלתי פוסקת בטרור בכל חזיתותיו, מעיק על שיפוטנו רצף ההתרחשויות הזו. הוא המקשה על חלק מאיתנו את ההבחנה בכך, שבעצם, מאז ומתמיד - מיהונתן בן שאול דרך המכבים ועד נדב שלנו - היתה תקומת ישראל תלויה בחרב מעטים מבניה, ובנכונותם של הבנים לאחוז בחרב הזו ולהניפה בעת צרה.

את נדב שלנו לא נוכל להחזיר לחיים, אך את המורשת, הסמל, את הרוח הזו העשויה ללא-חת, את הלב הזה החם, צמא הדעת, את האהבה הזו לנוף, לציפור, לפרח, את האמונה הזו בצדקת הדרך ובטעמה, את הנכונות הזו להטיל את עצמך עד תום - אם את כל אלה נאמץ ונשמור לעצמנו, ואנחנו, חבריך ומפקדיך, ננחילם לבאים אחרינו, כי אז מקימים אנו לנדב מצבה, שחשובה ממנה ואולי יפה ממנה לא נוכל להקים.

טא"ל קובי מרום
מג"ד גדעון

נדב

תאריך שהכרתי אותו: 17.5.1991
תאריך שנהרג: 20.10.1991
בפגישה הראשונה שוחח מעט על עצמו
והיה מאד ביישן ולאחר מכן טלפן להוריו
ואכל איתנו ויצא לטייל
ולמחרת בצהריים הביא את חברתו
ד פ נ ה . ואכל אצלנו והשאיר לנו
כמוזכרת סמל של גולני, וטלפון של ביתו בצובה.
ובאותו יום בערב עוד היו מפקדו ופלוגתו
בבית-ספר, ודיברנו איתו פעם אחרונה וזהו.
נפרדנו ולאחר חודש הוא התקשר אלינו
ושאל לשלומנו וזהו. לאחר חודשיים הייתי
בשכונה וגם המפקד היה מחפש מי שייקח
אותו לבסיסו, אז אבא שלי לקח אותו
וגם אני לקחתי אותו, זאת אומרת
שגם אני הלכתי וביקשתי לראות
את נדב וראיתי אותו, ובסוף אמר
שיש לו מסיבת סיום קורס מכי"ם
והזמין את משפחתו. ואני ואחי
הלכנו לדימונה וראינו את המסיבה,
אבל את נדב לא ראיתי
בתוך כל ההמון, וזהו. לאחר חודשיים וחצי
ראיתי את מפקד הפלוגה לשעבר שלו, ואמרתי שאני
רוצה את כתובתו החדשה של נדב, והמפקד אמר
שאינו זוכר כרגע, וזהו. מאז לא שמעתי
מנדב. לאחר ארבעה חודשים היה לי שיעור בטבע,
וגאולה הרכות, ששייכת לכל העניין הזה, הודיעה לי
שנדב נהרג בפיגוע חבלני !!!
ואני לא הפסקתי לבכות. ולאחר מכן, כשחזרתי
לבית סיפרתי זאת לאמא שלי,
וכל משפחתי קיבלה את זה מאד קשה,
כי היינו מאד מאד קשורים אליו
ולמרות שהכרנו אותו רק חמישה חודשים
זה בכל זאת כואב.
לאחר כמה שעות התקשרנו להוריו
וניחמנו אותם. וגם מצאתי עיתון
שנדב נמצא שם, והעיתון
זה מזכרת מנדב
ומהוריו. וזהו כל מה שאני יודעת על נדב.

לימור הרוש, מירוחם, (בת 11 שנה)

דפנה:

- - רק עתה כשאתה אינך וכביכול החיים ממשיכים כתמיד, פתאום, כמה פעמים
ביום מכה בי גל של זכרונות ואחריהם ההבנה שכבר לא תשוב.
עתה אני מבינה, שכל החוויות שחווינו יחד במשך השנים, היו בעצם כריתתה של מעין
ברית, שלא אתה ולא אני ידענו על קיומה. משמעותה של אותה ברית היא בדיעה,
שגם כשלא היינו בקשר יומיומי, במיוחד בשנים האחרונות כשכל אחד נטה לכיוון אחר
ונפגשנו רק אחת לכמה שבועות, בכל זאת לשארית אחד מאותם אנשים הסובבים את
חיי, ובכל צרה יהיו שם, בשבילי. אני מאמינה שאילולא אובדנך זה היה נשאר כך
לנצח. זה מין בטחון שאני מרגישה כלפי כל בני הכיתה, ובמיוחד בני הקבוצה...
נדב, הזכרונות עולים ומציפים אותי כל הזמן. ארצה לזכור אותך על פיהם, כי בסך
הכל זה כל מה שנשאר לי ממך.

דרבו האחרונה

ת.נ.צ.ב.ה

תמר:

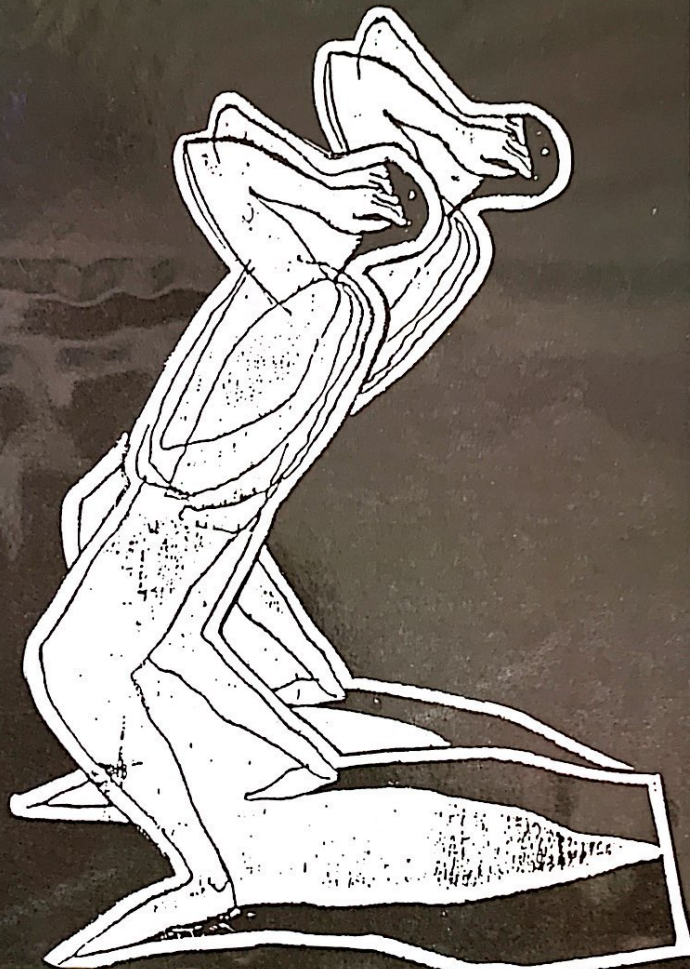
מלאה בזעם
איך הרשית כך
לגעת, ללא צורך,
במה שהיה שלם.
חדוות החיים, תום הלב,
השמירה העיקשת על ערכים
והפנים היפות המשלבות רצינות בשמחת נעורים.
כואבת את הפגיעה,
כי הפעם היתה
חזקה מתמיד,
בלי פשרות,
בלי הסברים.

רוצה להאמין
שתעשה עימו חסד אחרון
קח אותו לעולם של
יש.
עולם חכם יותר,
צוחק יותר,
מסביר פנים.

ימי חורף עלינו.
גשם, רוח וסופות שלג.
כולנו בחדרים,
מתחממים או מתכסים
בשמיכות רכות וחמות.
רק אתה בחוץ
מתחת לשלג, מתחת לעצים,
ששורשיהם נותקו מן האדמה
והם נשברו עליך.
כך אם משאירה בן,
לבדו בקור הזה,
חשוף, ביסורי פראי הטבע?

אמא

8.3.92

יהי זכרו ברוך

